

РЕШЕНИЕ

№ 3565

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 27.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **82** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗДет./.

Образувано е по жалба на В. М. М. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ВР-048/09. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която е настанен временно К. В. М. в семейството на неговата роднина /леля по майчина линия/ З. Т., с адрес [населено място], [улица], до произнасянето на съда с решение или до промяна на обстоятелствата.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като моли за неговата отмяна.

В хода на производството жалба срещу административния акт е депозирана и от служебния защитник на Е. М., която съдът е конституирал като жалбоподател с Определение № 3026/ 12. 04. 2022 г. В жалбата се сочат аргументи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се иска нейната отмяна.

В хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят В. М. не се явява и не изпраща процесуален представител.

Процесуалният представител на жалбоподателката Екатерина М. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., намира жалбите за неоснователни и моли да бъдат отхвърлени.

Заинтересованата страна З. Т. моли жалбите да бъдат отхвърлени.
Особеният представител на заинтересованата страна К. М. оспорва основателността на жалбите и моли същите да бъдат отхвърлени.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал. 1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:

Към датата на издаване на оспорената заповед детето К. В. М. е било на 12 години и два месеца. К. е роден от брака на Е. и В. М.. На 05. 09. 2021 г. К. и неговият пълнолетен брат са напуснали семейното жилище след инцидент на психическо насилие от страна на бащата, като майката е настанена в хоспис, поради тежко здравословно състояние след получен инсулт. К. и неговият брат се настанили при тяхната леля по майчина линия З. Т., която е сестра на Е. М.. Детето К. М. е подало декларация с вх. № СГ-Д-С-ВР/ 282-003/ 03. 12. 2021 г. за даване на съгласие да бъде настанено в семейството на З. Т., при която живее от 05. 09. 2021 г. С декларация вх. № СГ/Д-С-ВР/ 282-004/ 03. 12. 2021 г. З. Т. е декларирала, че желае детето да бъде настанено в нейното семейство.

В хода на административното производство бил изготвен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – В., в който е отразено, че З. Т. успява да разпознава и в достатъчна степен да задоволява нуждите на К. и изразява готовност да полага грижи за него в семейната си среда. Посочено е, че майката на детето е в тежко здравословно състояние и е настанена в хоспис, а отношенията между К. и неговия баща са конфликтни. Отразено е, че детето не се чувства сигурно в семейната среда на бащата и споделя за интензивни чувства на страх и усещане за обърканост от непредвидимостта в поведението на бащата.

От изготвения доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете, изх. № СЛ/Д-С-ВР/ 549-001/ 09. 12. 2021 г. от Дирекция „Социално подпомагане“ – В. се установява, че К. М. е описал своя баща като агресивен и изнервен човек, който често вдига скандали и упражнява физическо и психическо насилие върху майката и по-големия брат, а върху самия него упражнява психическо насилие, което кара детето да се чувства объркано и несигурно от непредвидимото поведение на бащата. Като основен проблем са описано отношенията между бащата и детето. Констатиран е риск за сигурността и емоционалното състояние на детето в семейната среда на бащата.

Посочено е, че роднината, която е заявила желание детето да живее в нейното семейство, му е осигурила всички потребности – лично пространство, личен лекар, подходящи дрехи, учебници и помагала, като роднината има правилно отношение към детето и то възпитава в ценности като уважение, взаимно доверие, учи го на труд и взаимопомощ.

Предвид това, било изготвено предложение спрямо детето да се предприеме мярка за закрила на основание чл. 4, ал. 1, т. 2 от Закона за закрила на детето – настаняване в семейството на неговата роднина З. Т..

По повод на така изготвения социален доклад, директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. приел, че посочените обстоятелства поставят в риск сигурността и здравето на детето, поради което на основание чл. 27, ал. 1 във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 3 и

г. 4 от Закона за закрила на детето издал Заповед № ЗД/Д-С-ВР-048/09. 12. 2021 г., с която е настанен временно К. В. М. в семейството на неговата роднина /леля по майчина линия/ З. Х. Т. до произнасянето на съда с решение или до промяна на обстоятелствата.

В хода на съдебното производство е изготвен социален доклад от Агенция за социално подпомагане с вх. на АССГ № 14394/ 15. 04. 2022 г., от който се установява, че към настоящия момент бащата на детето е консултиран за процедурата и стъпките за реинтеграция за връщане на детето в неговото семейство. Отражено е, че майката е в тежко здравословно състояние и е почти некомуникативна, като към настоящия момент тя не е в състояние да полага грижи за детето.

Посочено е, че в най-добрия интерес на детето е да бъде настанено в семейството на неговата роднина З. Т. за период до навършване на пълнолетие, а ако учи – до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст или до промяна на обстоятелства, довели до предприемане на мярката за закрила.

В хода на съдебното производство на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЗДет. е изслушан и К. М., който изрично заявява, че иска да продължи да живее при своята леля.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени в срок от надлежни страни, като са насочени срещу годен за оспорване по съдебен ред административен акт.

Разгледани по същество, същите са неоснователни, поради следните съображения:

Оспореното решение е валиден административен акт, обективизиран в писмена форма и подписан от издателя си. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет. настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. С оглед местоживеенето на детето К. М. в [населено място] и попадането на същата община към Дирекция "Социално подпомагане" – В. като териториална структура на АСП, оспорената заповед е издадена от директора на тази дирекция като материално и териториално компетентен административен орган.

Заповедта е в предписаната от закона форма, подписана е от издателя си, посочени са правните и фактически основания за издаването ѝ. Заповедта е съобразена с изискванията на материалния закон и е в съответствие с целта на Закона за закрила на детето.

Основанията за настаняване на дете извън семейството са посочени в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗЗДет., а именно „Може да бъде настанено извън семейството дете: 1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени; 2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 3. чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; 4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; 5. в случаите по чл. 11 от Конвенцията от 1996 г.; 6. чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на Закона за радиото и телевизията и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие. Съгласно ал. 2

на тази разпоредба, настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане.

Съгласно чл. 26 от ЗЗДет. настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство или в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда. До произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред.

Именно такъв е предметът и на процесната заповед, а именно за временно настаняване на детето в семейството на неговата роднина /леля по майчина линия/ З. Т., която има действие до произнасянето на съда по чл. 28 от ЗЗДет. или до промяна на обстоятелствата.

От изложеното следва, че за да възникне основание за издаване на заповед за временно настаняване, е необходимо от страна на компетентния административен орган да е направена преценка за наличие на някое от обстоятелствата, формулирани в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗЗД, която предоставя възможност детето да бъде настанено за отглеждане извън семейната му среда.

В случая Дирекция "Социално подпомагане" – В. е направила извод за наличие на обстоятелства по т. 3 и т. 4 на чл. 25, ал. 1 от ЗЗД – дете, чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат, както и дете, за което съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

От събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че действително майката Е. М. и В. М. не са били в състояние да полагат адекватни грижи за детето си и не са успели да осигурят благополучието му в семейна среда, да гарантират сигурна и безопасна семейна среда за нормалното му развитие. Безспорно доказано е, че майката се намира в изключително тежко здравословно състояние и не може да полага грижи за детето си, а отношенията между бащата и детето са напрегнати, като К. М. се чувства объркан и несигурен от непредвидимото поведение на бащата.

В случая се касае за 12 годишно дете, което освен физически нужди, особено силно има нужда и от психологическа и емоционална подкрепа. Макар чисто материалните и хигиенно-битовите условия да са важни за отглеждането на детето, също толкова важни са и емоционалната връзка, подкрепата, личният пример, междуличностните взаимоотношения и привързаността към детето от страна на родителите и възходящите. И ако първата категория грижи могат да се сведат до материални възможности, то вторите зависят изцяло от личното отношение и желание на родителя. За да бъде прието, че родителят полага изискуемите грижи за детето, следва да се установи комплексно изпълнение на всичките задължения, които той има спрямо детето и то за постоянно, в което задължение се включва и предпазването на детето от негативни влияния, включително и въздържане от агресивно поведение.

Съдът намира за безспорно установена фактичката обстановка, така както е описана в Социалните доклади, приложени по делото. Съгласно т. 1 на чл. 3 от Конвенцията за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20. 11. 1989 г., ратифицирана с решение на В. от 11. 04. 1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23. 04. 1991 г., в сила от 3. 07. 1991 г. и съставляваща част от законодателството ни, висшите интереси на детето са "...първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата,

независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи". В унисон с тази уредба е и нормата на чл. 10, ал. 1 и 2 от ЗЗДет., прогласяваща правото на всяко дете на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. Един от основните принципи на закрила, изведен в чл. 3, т. 3 от ЗЗДет. е "осигуряване най-добрия интерес на детето", а съгласно дефиницията на § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДет. в него се включва преценката на седем самостоятелни характеристики и потребности на детето и способности на родителите да се грижат за него. По делото е безспорно установено към правнозначимия момент на издаване на оспорената заповед, че майката Е. М. е в невъзможност да полага грижи за детето поради тежко здравословно състояние, а поведението на бащата и съществуващата семейна среда са поставили детето в сериозен риск за неговото емоционално здраве и сигурност, поради което правилно административният орган е преценил основанията по чл. 25, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЗДет.

К. е живял в среда, която е била силно вредна за неговото емоционално и психическо развитие, като след оценка на рисковете за детето правилно е предприета мярка за закрила. По делото несъмнено се налага изводът, че детето К. М. е дете в риск по смисъла на § 1, т. 11, б. "в" от ДР на ЗЗДет., тъй като съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, предвид обективните факти, свързани с начина на живот и отношението на неговите родители.

Посредством предприетата мярка по чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗДет. е постигната и целта на закона да бъдат защитени интересите на детето, като правилна е и целесъобразна е преценката на ответния административен орган към датата на постановяване на обжалваната заповед за наличие на основание по чл. 25, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЗДет. - защита на висшите интереси на детето, които имат приоритет пред желанията или интересите на родителя. Понятието "висши интереси на детето" не е легално дефинирано, като според съда то намира израз в прогласените и защитени от международните актове и закона права на детето - право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси /чл. 10, ал. 1 от ЗЗДт./. Тези права и интереси са изцяло спазени с издаването на обжалваната заповед, с която е и постигнато най-доброто осигуряване на посочените права на детето.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че временната мярка за закрила на К. В. М., приложена по административен ред, е осъществена от компетентен орган, при спазване на процесуалния и материален закон, както и в съответствие с целта на закона за закрила на детето – да се предостави временна сигурност и закрила на детето до решаването на въпроса от съда съгласно чл. 28 от ЗЗДет., поради което подадените жалби следва да се отхвърлят като неоснователни.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. М. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ВР-048/09. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Х. Т.-М. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ВР-048/09. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: